

бр. 5 ст

ИЗВЕСТИКЪ

бр. 5 ст

Годишния абон. на вѣстника е:

За въ България 5 лева; за въ стран-
ство 8 лева.

Абонаментът става винаги до края
на годината.

Неплатени писма не се приематъ.

Ръкописи назадъ не се връщатъ.

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО

Всичко, що се отнася до вѣстника, се испраща въ редакцията
му въ гр. Варна.

РЕДАКТОРЪ: Д. Г. АНЧЕВЪ

Такса за публикация:

- 1) За единъ кв. см. на 1 стр.
едно обнародване по 10 ст.; 6
обнародвания по 6 ст.; и за пове-
- 2) За 1 кв. см. на другиятъ
а) за едно обнародване по 4
лв. — по 3 ст. и за повече п-
- 3) За обявления на съд. пр-
се плаща
- 4) За държавни обявления
по 3 стотинки на дук.

Г. МИЛКОВЪ & С-Е ВАРНА

ХРОНИКА.

Имаме мандра за сиренѣ на „Чаталъ-Чешме“, чисто бѣло
сиренѣ, на квадратчета въ тенекни само овче, по мазнина и
качество положително конкурира на Софийското.

Депозита въ Варна, въ кантората ни, до търговското кафене.

Цѣна близо до умѣрена, при по-големо количество — има
отстъпка.

2-3

Продава се хотелъ „ЕВРОПА“
находящъ се въ III-у-къ на два етажа
съ 18 стаи, салонъ, голѣмъ, кухня,
изба и дворъ, сръбну: централната
градска градина.

Споразумение съ Иосефъ Херш-
манъ, мобилнеръ, въ дюкяна на г-нъ
Касабоу.

Агопъ Г. Х. Гарабедовъ
САРАФИНЪ

купува акции отъ разни дру-
жества.

ВЪ ПЕЧАТНИЦАТА
на П. Глушковъ и С-Е
ВАРНА.

има за проданъ само
70 екземпляри

отъ ръчника на г. Николаевъ
за чуждите думи употребя-
вани въ Български езикъ.

— Екземпляра отъ 51 коли —
струва 8 лева.

На г. г. книжаритъ 25% отстъпъ.

Т. М. Достоевски.

НЕТОЧКА НЕЗВАНОВА.

(повѣсть)

Продължение отъ бр. 24.

Една отъ вратата на залата, която волееше
право къмъ коридора, бѣ закрита съ огромни
двойни пердета отъ ясно червено кадифе. Азъ
подигнахъ първото перде и се сирѣхъ между
двѣтъ завѣси. Сърцето ми тѣй силно биеше,
щото азъ едва можахъ да се застои на кра-
ката си. Но слѣдъ нѣколко минути, като над-
вихъ вълнението си, подигнахъ малко края на
втората завѣса... Боже мой! Тая огромна,
мрачна зала, въ която толкова се бояхъ да
влѣза, сега бѣстъпше въ хиляди огнѣве. Като
че ли морски блѣсъкъ ме удари, и очитъ ми,
които бѣха се приекинали на тъмнината, въ
първата минута бѣха болно ослѣпени. Арома-
тическия въздухъ като горѣщъ вѣтрѣ ме лъхна
въ лицето. Бездна хора вървѣха назадъ и на-
предъ; на всички се виждаше радостъ и весе-
лие по лицата. Женитъ бѣха въ богати и
свѣтли облѣкла; на всѣкѣтъ сръскахъ бѣгътия
отъ удоволствие погледъ. Азъ стояхъ като
умагосана. Мене ми се струваше, че всичко
това бѣхъ виждала нѣкаждъ на снѣгъ... Минаха
ми прѣзъ ума марчинитъ, припомнихъ си нашия
таванъ, високія прозорецъ, долъ улицата съ

бѣгътия финери, противоположната къща съ
червения пердета, каретитъ, които се трупаха
при вратата, топотътъ и рижането на горде-
ливитъ коне, крѣскътъ, шумътъ, свикитъ въ
прозорцитъ и слабата, отдалечена музика...
Ето на, ето гдѣ е билъ тоя рай! Прѣмина
прѣзъ главата ми: сто кждѣ искахъ да отивамъ
съ баща си... Както се вижда, това не бѣ
мечта... Да, азъ и отъ порано, въ снѣнната
си и мечтитъ си виждахъ сѣщото. Разгорѣчена
отъ болѣстѣта, фантазия пламна въ главата ми,
и слъзи, отъ нѣкакъвъ си необяснимъ вѣсторѣ,
бликнаха отъ очитъ ми. Азъ търсахъ съ очи
баща си: „той трѣбва да бѣде тука, той е
тука“, мислѣхъ си азъ, и сърцето ми тушаше
отъ ожидание: дѣхътъ ми се спрѣ. Но музиката
замлъкна, раздади се екотъ и по цѣлата стая
се разнесе шопотъ. Азъ жадно се вгледахъ
въ мерзелѣщитъ се прѣдъ мене лица, старалхъ
се да позная нѣкого си. Изведнѣжъ нѣкакво
си вълнение стана въ залата. На височината
азъ видѣхъ високъ и мършавъ старецъ. Това
блѣдно лице се усмихваше, той леко си навеж-
даше главата и се покланяше на всички страни:
въ ръцѣтъ му имаше цигулка. Настана дълбока
тишина, като че ли всички тия хора да спрѣха
дѣхътъ си. Всичкигъ лица бѣха устременни на
стареца, всичко очакваше. Той зима цигулката
и допрѣ лѣкътъ до струнитъ ѝ. Почна се свир-
нята и азъ почувствувахъ, че нѣщо си отведнѣжъ
ми задави сърдцето. Като спрѣхъ дѣханието си,

азъ съ неизтощима скръбъ се вслушахъ въ тия
звукове; нѣщо знамено долете до ушитъ ми,
като че да бѣхъ слушала нѣкаждъ това; нѣкакво
си прѣдчувствие, нѣщо страшно и ужасно се
разрѣши и въ моето сърдце. Най-послѣ, цигул-
ката зазвѣти още по-силно; по-бързо и про-
низително се раздаваха звуковетъ. Ето като да
се чу нѣкакъвъ си отчаянъ воплъ, жалостенъ
плачъ, като че ли нѣкой си молба напраздно
да се раздаде въ всяката тая тѣпна и се по-
топи, замлъкна въ отчаянието. Все нѣщо по-
знамено и по-знамено идеше до моето сърдце.
Но сърдцето се отказваше да върва. Азъ стис-
нахъ зѣби, за да не извикамъ отъ болѣстъ,
заловихъ се о пердетата, за да не падна...
Повѣбога затваряхъ очитъ си и веднага ги от-
варяхъ, бато очаквахъ, че това е снѣгъ, че азъ
ще се събудя въ нѣкаква си страшна, знамена
за мене минута и ми се пристѣна тая послѣд-
нята нощъ, азъ слушахъ сѣщитъ звукове. Като
разтворихъ очитъ си, азъ искахъ да се увѣря,
жадно гледахъ въ тѣпната, — не, това бѣха
други хора, други лица... Мене ми се показа,
че и тѣ, както и азъ, очакватъ нѣщо си, че
всички, както и азъ, се мъчатъ отъ дълбока
скръбъ; виждаше се като че ли всички вѣскаха
да избрѣска въ тия страшни стонове и вопли
за да замлъкватъ, за да не късатъ душѣтъ имъ,
но воплитъ и стоновитъ се лѣха по-скръбно,
по-жално, по-продължително. Изведнѣжъ се раз-
даде послѣдния, страшния, дългия крѣскъ и

глашатай би и извѣсти, всѣки който има купени подобни фалшиви монети да ги занесе въ управленето. Върволила жени, невесты и годеници носеха своите „драгоценности“ въ управленето, поразени нахалата на „почтенитѣ“ наши търговци. На 8 того сѣдѣбниятъ слѣдovanje Ангеловъ и прокурорътъ Кузовъ гитнаха въ Панагюрище и почнаха стивето. Първата имъ работа бѣ да изхвѣятъ Баронъ и х. Дулчовъ въ поския участъкъ. Прѣзъ 3 дневното тоение постѣпиха сѣ фалшиви монети около 5000 лева и то само отъ а всичко постѣпило отъ града е 10—12000 лв. като не се забравя че а е може бѣ 1/4 отъ похарченото. Търговия въпроситъ господи сѣ явали прѣзъ единъ периодъ отъ 7—10 днѣ и не ще сгрѣша ако кажа че а кѣща кѣдѣто да нѣма отъ тия поа имъ тенекии, като се вземе прѣдъ видъ а по нашия мѣстѣнъ обичай при всѣи годѣжъ и свадба се дава на близкитѣ о една китка съ златна монета. Съгласно окръжно отъ околнѣското управление дадено е срокъ до 20 число на тоя мѣсѣцъ на кметовѣ да събератъ що могъ и го прѣдставятъ по надлежний редъ. Въ селата картината е още по-грозна. Нашиятъ селянинъ почти що е ималъ 1 ризи ги е промѣнилъ въ златни монети: 1 чилъци, ючлуди, махнаудии, пендарчетъ, рубийчета и пр. Продажната имъ цѣна прилизитъ се е движила отъ 22 до 1 лв.; на ючлудитѣ 1 лв.; на пендарчетъ 13—10 лв. и пр.; а дѣйствиелната имъ покупна цѣна е цѣната на жѣлта тенекия. Говори се че тѣзи днѣ нашиятъ търговецъ щѣли пакъ да се върнатъ живо и здраво между насъ. Г-нъ Тодоръ х. Дулчовъ — нека го кажа — е царския човѣкъ въ нашия градъ и е награденъ съ орденъ за „Гражданска заслуга“ II ст. съ корона, както и дѣлото му семейство съ бодки — карфици, гривни, царски минциали, портрети на княза и др. Констатирано

е че имало е въ тая работа и кметъ комисонеръ!“
— Общинскитѣ и окръжнитѣ служаци отъ нѣколко години се стрѣмеха къмъ едно съюзване, за да могатъ да спазватъ по лесно правата си, а така сѣщо да извоюватъ и нови. Начало на това здружане е вече турнато въ конгреса нѣм. държанъ въ София прѣзъ априлий т. г. На основание конгреснитѣ нѣм. рѣшения, въ Варна се почна издаването и органъ на съюзитъ подъ надсловъ „Новъ Гласъ“. Отъ малезлитѣ вече три броя се вижда че вѣстника ще се списва добръ. Пожелаваме дълготрайна солидарностъ въ членовѣтѣ на съюза, така сѣщо и на органитѣ му.
— Бабитѣ при раждане лека по лека се прѣмѣхаватъ и замѣнятъ съ акушери лѣкари и акушерки, въ жалното е едно, че често сиромеситѣ едва успеваютъ да се снабдятъ съ тѣхната помощъ. Почти всички наши градско общински управления иматъ акушерки плащани отъ общински каси, обаче тѣ съ охота отиватъ тамъ, отъ гдѣто знаятъ че ще получатъ тѣлоти възнаграждения и тамъ тѣ добросъвѣстно изпълняватъ работата си, а когато биватъ принудени да бабуватъ на бѣдни жени, нехайството къмъ родилката и дѣтето биватъ единственитѣ имъ проявление. И у насъ има доста акушерки и градски и на частна практика и за едни сме слушали добри отгивки, за други лоши, въ нѣм. неможемъ да не похвалимъ вѣщността на 25 годишната акушерка Г-ца Хранова; тя е отъ тия скромни дѣятелъ, които се притичатъ на помощъ безъ да глѣдатъ какъ ще бѣждатъ вънаградени за трудитѣ. При това нейнитѣ обръщения къмъ родилката сѣ съвършено внимателни и любезни, обстоителства, които не малко облекчаватъ родилката; тя е извънредно строга за чистоту държане на родилката и дѣтето и прави впечатление че тя сама върши всичко и не оставя своитѣ пациенти до като се не увѣри че тя спокойно може да ги цо-

сѣщава по рѣдко. Това прави честъ на тая дългогодишна акушерка и нѣм. не можемъ да не изкажемъ похвала къмъ такива труженци за общественото здравие.

РАЗНИ

— Въ Норвегия било назабѣрено на последнѣ едно срдѣство за фабрикуване вино на таблетки (питки). Тия прѣсувани таблетки се биле употребявани разтопѣни въ опрѣдѣлено количество вода. Бѣчвитѣ би станали тѣмъ налшни.

— Тодоръ Делиянистъ, бившиятъ първи грѣцки министъръ, умрѣлъ, безъ да остави никакъвъ имотъ. Тоя държавникъ, при всѣчко туй, се поминалъ нежененъ, ако и да се поминалъ и отъ 80 години. И интересно ще е, какви богатства ще оставятъ слѣдъ себе си нѣкои днешни наши министри. За богатствата на нѣкои наши бивши и настоящи офицери-излишно е да се говори, а особено за нѣкои бивши и настоящи генерали и други щабъ офицери: полковници и майори.

— Букурешкиятъ университетъ ималъ единъ фондъ отъ сто хиляди лева за сподѣляне на бѣднитѣ студенти. По случай навршването 65 годишна възраст на 4 Януари 1906 г. на яшския професоръ П. Пони бивши негови ученици и почитателитѣ му открили още отсега помежди се подписка за събиране такъвъ фондъ, отъ който да се отпуска помощъ (и на заемъ първо) на бѣднитѣ студенти въ Яшъ. Нашиятъ студенти има какво да научатъ отъ ружанскитѣ.

Швейцария, както Франция и Австрия, се занимаватъ съ измѣнение гражданскитѣ си кодекси и тамошнитѣ женски дружества не спятъ като нашитѣ. Тѣ не се задоволили само да изкажатъ мнѣнието си въ петиция, но и избрали двѣ жени да ги прѣдставятъ и устно въ комисията, която работи проекта за измѣнение гражданскитѣ закони на малката, но честита швейцарска република. Туй искане на

швейцаркитѣ не се уважило, но помислили на съюза нѣм. да си назначи единъ вѣщъ правникъ, който да ги прѣдставява въ комисията. Единъ Бернскитъ професоръ е днесъ адвокатъ на швейцаркитѣ въ голѣмата законодателна комисия. Овѣнъ туй, швейцарскитѣ женски съюзъ развива грѣскава дѣятелностъ. Той се бори за изборно право на женитѣ за общинскитѣ сѣдѣща, за църковнитѣ настоятелства пр. А нашиятъ женски дружества не хаятъ, и вижъ на есенъ народното събрание, че е турило съпругитѣ въ голѣма зависимость отъ мѣжѣтѣ и отколкото сѣ днесъ.

Това заключение вадимъ отъ голѣмата небрежностъ на сестратѣ ни къмъ тѣнитѣ лични и обществени права и си приетитѣ още ланъ по принципъ въ законодателната ни фабрика нѣкои законопроекти, прѣписани отъ закони на падни държави, дѣто въ нѣкои отъ нѣм. женитѣ сѣ подѣ по-голѣмо настоячество отъ туркинитѣ у насъ. (Вижъ нѣкои наредби въ законопроектитѣ имотнитѣ отношения между съпругитѣ)

— Нѣкои маджарски вѣстници разправиха слѣднѣното за починалия архиди Йосифъ Австрийски. Прѣди три години сутренъ той отивалъ пѣшкомъ единъ казарми. Срѣщналъ на улицѣ единъ босъ мѣтачъ. Защо ходишъ босъ, попиталъ го дукътъ. Не ми сплатата нито за опинки, отговорилъ ботникътъ. Дукътъ подарилъ на мѣтачъ десетъ лева и му казалъ, да поеме кмета за увеличене платата му. Не си отвърналъ мѣтачътъ: боя се, да не изгубя службицата. Кажъ за туй на кметъ и не се бой, рекълъ му дукътъ, и далъ визитната си карта. Тая картина направила впечатление на кмета и мѣтачътъ — билъ повишенъ. Колко е жалъ че трѣба днесъ по ходатайства на лѣмци да се плаща май-мужмото за работата на долнитѣ службаци. На генералитѣ и други такива заплатата днесъ разплащана не по ходатайство, а само по тѣ

всичко въ мене се потресе... Нѣма съмнѣние! Това е самия той, тѣзи е крѣска! Азъ го познахъ, азъ вече съмъ го чувала, той сѣщо както и тогава, въ тая нощъ, ми прониза душата. „Баща ми е! Баща ми е!“ се разнесе като молния въ главата ми: „той е тукъ, това е той, той ме вика, това е неговата цигулка!“ Като че ли стонъ се изтрѣгна отъ тая тѣлна и страшни ржѣнлѣския потрѣска залата. Отчаянъ, пронизителенъ плачъ се искърти отъ грѣдитѣ ми. Азъ неможахъ да се стѣрна повече, разтворихъ занавѣситѣ и се хвърлихъ въ залата.

— Тате, тате! То си ти! Гдѣ си? Изкрѣсѣхъ азъ, безъ да се помня.

Не зная какъ се доближихъ до високия старецъ: мене ми струваха пакъ, разбѣстваха се прѣдъ мене. Азъ се хвърлихъ къмъ него съ мѣчителенъ крѣсѣкъ; азъ мисляхъ, че пригрѣщамъ баща си... Веднага виждамъ, че ме олавятъ нѣкои си дълги, костеливи рѣцѣ и ме подигатъ въ въздуха. Нѣкои си черни очи се устрѣмиха на мене и стори ми се, че ще ме изгорятъ съ своя огнѣ. Азъ гледахъ на стареца: „Не! той не бѣ баща ми; той е убиецътъ му!“ прѣмина прѣзъ ума ми. Нѣкакво замаиване ме облада и отведнѣжъ ми се стори, че надъ мене се раздаде смѣхъ, че той смѣхъ излизе въ залата съ дружентъ, всеобщъ крѣсѣкъ; азъ се лишихъ отъ чувство.

V.

Това бѣше втория и последния периодъ на моята болѣстъ.

Като отворихъ отново очитѣ си, азъ видѣхъ наклонившето се надъ мене дѣтското лице на момиче моя връстница, и първото ми движение бѣше да ѝ подамъ ръката си. Щомъ хвърлихъ погледа си на нея, нѣкакво си щастие, като че ли нѣкакво си прѣдчувствие да напълни душата ми. Прѣдставете си идеално, прѣлестно лице, поразяюща, бѣлѣстица красота, една отъ тия красоти, прѣдъ които веднага се установявашъ като поразенъ въ сладостно смущение, трѣпвашъ отъ вѣсторгъ и отъ която си благодаренъ за това, че я има, за това, че на нея е падналъ погледа ви, за това, че тя е прѣминала край васъ. Това бѣше дѣщерята на княза, Катя, която току що бѣ се върнала отъ Москва. Тя се усмихна на моето движение, и слабитѣ ми нерви се топѣха отъ сладостния вѣсторгъ.

Книжницата повика баща си, който стоеше двѣ крачки на далечъ и приказваше съ Доктора.

— Е, слава Богу! Слава Богу! каза княза, като ме хвана за ръката и лицето му засия безъ присторено чувство. — Драго ми е, драго ми е, твърдѣ ми е драго продължаваше той и бързо, споредъ привычката си. — А ето и Катя, моето момиче: запознайте се, — ето ти и другарка, оздравей по-скоро, Негочке. Златавана; колко ме изплаши!...

Оздравението ми трѣгна твърдѣ бързо. Слѣдъ нѣколко дена азъ вече ходяхъ. Въ всѣка сутрена дохождаше при постелката ми всѣкога улыбната, съ смѣхътъ, който никога не изгубваше отъ устнитѣ ѝ. Азъ очаквахъ не ното появяване като щастие; мене много ме искаше да я цалуна! Но игривото момиче дохождаше едва за нѣколко минути; тя не жеше да стои мирно. Вѣчно да се движи, бѣга, да скача, да шуми, да хлопна на всѣкъ изъ къщи — бѣ за нея неминуема потребностъ. И за това тя още отъ прѣвъ пътъ ми каза, ѝ е ужасно мъчно да сѣди при мене и че туй тя ще дохожда по рѣдко, па и то затъ че ѝ е жалко за мене, — но нѣма какво се прави, неможе да се не доде; а че, оздравямъ, тогава у насъ всичко ще трѣба по-добрѣ. И всѣка сутрина първата ѝ бѣше

— Е, оздравяли?

А азъ все още като слаба и блѣдна, усмивката нѣкакъ боязливо излизаше на моето скръбно лице, то книжницата тозъ часъ на ваше вежди и ядосано тропваше съ кракъ.

— А знаешъ ли, че азъ ти казахъ въ да бѣдешъ по-добрѣ! Какво е това? Навѣрѣ тебе ти не даватъ да ядешъ.

— Да, малко е, отговорихъ азъ боязливо защото азъ вече се бояхъ прѣдъ нея. Много ми се искаше както и да е да ѝ похваля. па и затова азъ се бояхъ за всѣ

искане, ако и да вземат такива на ден
только, колкото един подарък в мѣсецъ.

— Напоследъно нѣкои направиха въп-
росъ, дали се прѣнасятъ заразителни бо-
лѣсти чрезъ телефоннитѣ апарати. Нато-
варениятъ за изследване по тая честъ Лон-
донския санитаренъ лѣкаръ, д-ръ Ко-
лингриджъ анализирай различни колонии
микроби, взети отъ телефони апарати, но
не се оказали никой да сѫ заразителни.
Освенъ това, наследвачатъ не намѣрили по
тия апарати нито слѣди отъ дифтеритни
или турбескулозни бактерии. И тъй употре-
бата на публичнитѣ телефони не е опа-
сно за общественото здраве, — разбира се
при държенето телефоннитѣ апарати въ
чистота. Иматъ думата нашитѣ санитарни
масти.

К. М.

МЛЪЧНО БРАШНО

NESTLÉ

ПЪЛНА ХРАНА ЗА ДѢЦА

съдържа най-доброто швейцарско мляко.
Продава се въ всички аптеки и дрогерии
14-48 въ България.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 952.

гр. Варна, 15 Юний 1905 год.

Подписания Д-ръ И. Д. Мутафовъ садеб. слѣдователъ при Варнен-
ский Окр. Садъ, на I слѣд. участъкъ, въз основа на чл. 163 отъ
углавното садопроизводство, обявямъ че прѣди нѣколко дни, въ Вар-
ненската градска гора, задъ „Гюндюзъ-чешме“, мѣстность „Провада-
лева-тарафъ“, намѣриха се останки отъ човѣшки трупъ: черепъ и
частъ отъ кости, оглождени и разнесени тукъ-тамъ отъ диви звѣрове,
които сѫ и разровили тѣлото отъ мѣстото, дѣто е било закопано.

На и около гроба, дѣто е билъ закопанъ трупътъ, намѣриха се
множество части отъ дрѣхи, съ които е билъ облѣченъ трупътъ и то
като: елинтъ калпакъ отъ бозева агнешка кожа, на който въ ватрѣшната
страна се забѣлзва частъ отъ черна човѣшка коса, части отъ синю-
черна аба; частъ отъ елекъ отъ сѣщата аба; части отъ бѣли вълнени
навуца; части отъ бѣла вълнена фанела; части отъ моравъ вълненъ
опасъ; части отъ ремакъ за вързване на навуца или калцуни; части
отъ бѣлъ плетенъ вълненъ учкуръ; части отъ горни вълнени гащи, съ
тъмно бозовъ цвѣтъ; части отъ аба, тъмно-синъ цвѣтъ

Прѣдполага се, на основание описанитѣ останки, както и части
отъ дрѣхи, че човѣкътъ, чийто сѫ тѣ, да е билъ младъ на около 24—28
години, македонецъ, който вѣроятно се е занимавалъ съ млякарство и
за тая цѣль е пасалъ, може би, нѣкой добитъкъ около споменатата
мѣстность, където обикновено такъвъ добитъкъ се пасе отъ подобни хора.

Саждебния лѣкаръ заключава, че човѣкътъ, чийто части се намѣриха
е билъ убитъ и че убийството е станало прѣди около 8—10 мѣсеца.

Понеже самоличността на този убитъ човѣкъ неможа да се узнае
отъ слѣдствието, умолявамъ всички органи на публичната власть, както
и всички ония лица, които знаятъ, или би узнали самоличността, или
нѣщо по убийството на рѣчения човѣкъ, да съобщатъ това въ слѣдствен-
ната ми камара.

1—1

Сжд. Слѣдователъ: Д-ръ И. Д. Мутафовъ.

ВАРНЕНСКО КОМЕНДАНТСКО УПРАВЛЕНИЕ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 118.

Обявява се на интересующитѣ се, че на 4 Юний тѣзи година, въ 8¹/₂, ч.
прѣди пладнѣ, съ прѣтържка на 6 сѣщия мѣсецъ и частъ въ помѣщенieto на
Варненското Комендантско Управление, ще се произведе търгъ съ тайна конку-
ренция за доставката на прѣдметитѣ, означени въ таблицата за частитѣ отъ
гарнизона за прѣзъ вѣрмето отъ 1 Октомври 1905 г. до 1 Октомври 1906 г.

Конкуренцитѣ, които желаятъ да взематъ участие въ търга, да се събра-
зятъ напълно съ „закона за публичнитѣ търгове“, този за снабдяване войската
съ храна, прѣдмети и пр. и съ общитѣ поемни условия за доставяне на войската
продоволствени и др. прѣдмети, издадени прѣзъ тѣзи година, които условия и
таблица могатъ да се прѣглеждатъ и изучатъ всѣки присѣственъ денъ и частъ
въ Комендантското Управление. (Оф. Събрание).

Приблизителното количество на прѣдметитѣ, стойността нѣтъ и залога за
правоучастието сѫ опрѣдѣлени въ таблицата.

Ще се приематъ прѣдложения и за войсковы части отъ други гарнизони.
Прѣдложения или заявления, подавани вънъ отъ опрѣдѣленитѣ часове,
нѣма да се уважаватъ.

Равносжитъ за публикуване обявлението сѫ за сѣтка на прѣдприемачитѣ
върху които остане търга.

2—2

Отъ Комендантското Управление.

ОБЯВЛЕНИЕ № 2624

Въ допълнение обявлението си подъ
№ 1609 публикувано въ „Държавенъ
Вѣстникъ“, брой № 110 отъ 9 Юний
1905 г. извѣстиямъ на интересующитѣ
се, че продажбата на долуюзначения не-
движимъ имотъ а именно: една къща па-
ходяща се въ гр. Варна IV уч. № 9
между сѣсѣди: Иванъ Дяковъ, Димитър
Прирѣновъ, Никола Спасовъ и пѣтъ,
направена отъ камено-тухленъ материалъ
и построена на единъ катъ и половинъ,
съ три стан и салонъ на горний етажъ
и съ три стан и салонъ на долний
етажъ, покритъ съ Марсилски керемиди,
съ дворно мѣсто около 100 кв. метра, въ
който има кладенецъ и нужникъ.

Продажбата е почната на 10 Юний
т. г. и ще продължава до 11 Юний по-

неже 10 Юний е неприсѣственъ денъ
с. г. до 5 часа вечерта и съ право-
надаване въ 24 часа 5⁰/₁₀.

Горния имотъ е собственъ на покой-
ния В. К. Поповъ отъ Варна, продава
се за дълга му къмъ Вар. Земл. Банка.
Първа цѣна 2700 лева.

Желаящитѣ да купятъ имота могатъ
да прѣглеждатъ книгата по продажбата
и да надаватъ всѣки присѣственъ денъ
и частъ въ канцеларията ми.

гр. Варна, 17 Юний 1905 год.

1—1 III Сжд. Приставъ: Н. Ангеловъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 2626

Въ допълнение обявлението си подъ
№ 1784 публикувано въ „Държавенъ
Вѣстникъ“ брой № 118 отъ 8 Юний
1905 г. извѣстиямъ на интересующитѣ

своя дума, за всѣко движение. Появяването ѝ
все по-вече и по-вече ме довеждаше въ възторгъ.
Азъ не снимахъ очи отъ нея, и понѣкога,
когато даже си отиваше, азъ гледахъ като
умагьосана на това мѣсто, гдѣто сѣдеше. Азъ
почвахъ и въ сънътъ си да я сънувамъ. А
будна, когато я нѣмаше, азъ съчинявахъ цѣли
разговори съ нея, бѣхъ нейна другарка, играяхъ,
немирничяхъ, плачехъ ведно съ нея, когато ни
гълчеха за нѣщо, съ една дума, мечтаяхъ за
нея като влюбена. Мене ужасно ми се искаше
да оздравѣя и по-скоро да се напълня, както
ме тя събѣтваше.

По нѣкога, когато Катя бѣжишката вли-
заше при мене сутрина и най-първо извикаше:
„Не си ли оздравѣяла? какъ си такава суха!“
азъ се плашахъ като виновна. Но нищо не
можеше да бѣже по-сериозно отъ Катиното
удивление, че въ една недѣля азъ не съмъ
могла да се поправа, тъй щото тя почна и
истински да се сърди.

— Е, искашъ ли да ти донеса днеска
млинки? ми каза тя единъ път. Яжъ, за да
надебѣлѣешъ по-скоро.

— Донеси, отговорихъ азъ съ възторгъ,
защото пакъ щѣхъ да я вида.

Като се уѣдомеше за здравнето ми, княги-
нята обикновено сѣдаше срѣщу мене на стола и
почваше да ме разглежда съ чернитѣ си очи.
И отъ начало, когато се запознавахме, тя пакъ
сѣщо ме оглеждаше отъ главата до петитѣ съ

наивно удивление. Но нашия разговоръ непо-
стигаше желаемото. Азъ се бояхъ прѣдъ Катя
и прѣдъ нейнитѣ грамадни натяквания тогава,
когато прѣмирахъ отъ желание да говоря
съ нея.

— Защо мълчишъ? почна Катя послѣ
нѣколко мълчание

— Какво прави баща ти? попитахъ азъ,
като се зарадвахъ, че има фраза, съ която всѣ-
кога може да се начене разговоръ.

— Нищо. Баща ми е добръ. Азъ днесъ
испихъ двѣ чаши чай, а не една. Ти колко
испи?

— Една.

Пакъ мълчание.

— Днеска Фасталфъ щѣше да ме ухапн.

— Куче ли е това?

— Да, куче е. Ти нима не си го видѣли?

— Не, видѣхъ го.

И тъй, азъ като не знаехъ какво да от-
говоря, княгинята ме погледна пакъ съ уди-
вление.

— Какво? Весело ли ти е, когато говори
съ тебе?

— Да, твърдѣ ми е весело; дохождай по-
често.

— И на мене така казаха, че ще ти е
весело, когато почна да дохождамъ при тебе,
а ти ставай по-скоро; азъ вече днесъ ще ти
донеса млинки... Но ти защо се мълчишъ?

— Тѣй.

— Ти се мислишъ, нали е тѣй?

— Да, много мисля.

— А на мене ми казватъ, че много хор-
тувамъ, пѣкъ малко мисля. Нима е лошо да
се говори?

— Не. Мене ми е драго когато хортувашъ.

— Хм! Ще попитамъ мадамъ Леотаръ, тя

всичко знае. А ми ти какво мислишъ?

— Азъ за тебе мисля, отговорихъ азъ
като помълчахъ малко.

— Това весели ли те?

— Да.

— Тогава, ти ме обичашъ?

— Да.

— А азъ тебе още те не любя. Ти си
мършава такава! Ето азъ ще ти донеса млинки!
Прощавай!

И княгинята, като ме цалуна на бързо,
изчезна изъ стаята.

Но послѣ обѣдъ дѣйствително се яви
млинката. Тя прилѣте, като избезумѣла, смѣяше
се отъ радостъ, че ми е донесла ядене, което
ми запрѣтываха.

— Яжъ по-много, яжъ хубаво, това е
моята млинка, азъ сама не ядохъ. Е, прощавай!
И изчезна отъ стаята.

Другъ пътъ тя влѣзе въ стаята ми, сѣщо
не въ опрѣдѣления часъ послѣ обѣдъ; чернитѣ
и къдрци бѣха като отъ вихрушка разбъркани,

се, че продажбата на долуозначените недвижими имоти в с. Г.-Франга, а именно: 1) една къща едноетажна с двукант, двор от 1 дек. оценена на 500 лв.; 2) един двор с дън, сая, хамбар и кладенец; от 3 дек. оцен. на 554 лв.; 3) нива от 60 дек. мѣсти. „Коджа Кайряк“, оцен. на 240 лв.; 4) нива от 46 дек. мѣсти. „Пунарь ала“ оцен. на 184 лв.; 5) нива от 57 дек. мѣсти. „Тепе аркаж“ оцен. на 228 лв.; 6) нива от 23 дек. мѣсти. „Мезарь тарла“ оцен. на 92 лв.; 7) нива от 14 дек. мѣсти. „Кьорь пунарь“ оцен. на 56 лв.; 8) нива от 16 дек. мѣсти. „Каялж тарла“ оцен. на 64 лв.; 9) нива от 25 дек. мѣсти. „Гьолджук тарла“ оцен. на 250 лв.; 10) нива от 25 дек. мѣст. „Харман тарла“ оцен. на 100 лв.; 11) нива от 35 дек. мѣсти. „Кърчанлък“ оцен. на 140 лв.; 12) нива от 18 дек. мѣсти. „Кавак тарла“ оцен. на 72 лв.; 13) нива от 20 дек. мѣсти. „Мара баша“ оцен. на 80 лв.; 14) нива от 15 дек. мѣсти. „Мара баша“ оцен. на 60 лв.; 15) нива от 20 дек. мѣсти. „Мезарь аркаж“ оцен. на 80 лв.; 16) нива от 25 дек. мѣст. „Кайряк тарла“ оцен. на 100 лв.

Продажбата е почната на 9 юний т. г. и ще продължава до 9 юний с. г. до 5 часа вечерта и с право на даване в 24 часа 50%.

Горния имот е собствен на покойния Али Мех. Тонзарлаков продава се за дълга му към Варнен. Земл. Банка.

Желаящите да купят имота могат да прегледат книгата по продажбата и да паддават вѣщи прѣстъпствен ден и час в канцеларията на.

гр. Варна, 17 Юний 1905 г.
1—1 III Сжд. приставъ: Н. Ангеловъ.

СПРАВОЧНО „БЮРО“

отъ
АРТИСТИКА & АГЕНТУРА
магазинатъ отъ електрически ин-
сталации—

на НИКОЛАЙ КИРИЛОВЪ

срѣщу Обущ. Д-во „ТРУДЪ“
приема държане на рѣдовни бѣлѣжки за „справочество“, служещи като: на артисти по разни специалности, а именно: механици, машинисти, монтиори, инсталатори по разни професии; и жельзари. Прѣдприемачи по разни занаятия, майстори на къщи, нафти и работници по професия (специално занятие), агенти и комисионери за даване подъ наемъ

и разпродаване на движими и недвижими имоти и поръчки на такива.

Освѣтъ на горните индустриалци. Справочното „БЮРО“ всѣчески ще се старас, да помага и за общо полезно дѣло, и ходатайствува за постигането на по бѣлѣжавъ резултатъ на — ходожественный идеалъ.

Художници и имоти се записватъ безплатно.

Бюрото има на разположение разни специалности съ формални свидетелства и отназва да съдѣйствува на лица, непознати се съ добро реноме и съ непознато нему занятие и имоти съ непълни документи.

Приема поръчки за накуствени ажи.
Варна, 15 Мартъ 1905 г.

Съ почитание:
Николай Кириловъ.

ПЕЧАТНИЦА

на
П. ГЛУШКОВЪ & С-іе
Варна — София.

Приема да печата:

Всѣкакъв видъ поръчки като:

Вѣстници, брошури, —
— разни канцелярски и
търговски регистри, —
— фактури и полици
съ разни бои.

Свадебни и визитни карти
съ най-модерни букви.

РАБОТА ЧИСТА и БЪРЗА
Цѣни умѣрени.

Снабдена съ нови
букви.

Горната и администрация на в. „Извѣстникъ“

Приематъ се за обнародване малки обявления срѣщу 50 ст.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ

Долуподписаната Елена Кокоскова съпруга на покойния Иванъ Кокосковъ изказвамъ благодарността си на застраховат. Д-во за животъ „Ню Йоркъ“ гдѣто въ най кратко врѣме ми исплати чрѣзъ агента на същото Дружество в г. Самаковъ г-тъ П. Лѣсичевъ, какъ сумата 10,000 лева вл. на която покойния ми съпругъ бѣше застрахованъ. Живота си, така и, внесениятъ отъ него премии 5,677 л. или всичко 15,677 л. а Самаковъ, 26 Мартъ 1905 г.

Елена П. Кокоскова.

Курсъ на Бѣлг. Народна Банка за 25/VI/1905 година.

	продава съ		инкас. въ		Ажи
	злато	сребро	злато	сребро	
Росия кн. рубл.	100	267	—	266	75
„ фр. зл.	100	100	05	—	—
Австр. кн. флор.	100	104	65	104	50
„ франк. зл.	100	100	15	—	—
Герм. марка	100	122	90	122	80
„ франк. зл.	100	100	05	—	—
Франция	100	100	—	—	—
Франц. фр. зл.	100	99	80	—	—
Белгия	100	—	—	—	—
Италия	100	—	—	—	—
Швейц.	100	—	—	—	—
Италия	100	—	—	—	—
Англ. за лив. стер.	1	25	14	25	12
„ фр. зл.	100	100	05	—	—
Турц. 1 лив. турек.	100	22	91	22	90
„ фр. зл.	100	22	90	22	88
Романия фр. зл.	100	100	10	—	—
Сърбия	100	100	05	—	—
Банкноти Анг., Фр., Герм. Белг. и Шв. спор.	100	100	05	—	—

Наподеонъ у Виена крони 19.12

Малки обявления се приематъ за печатане съ нетитъ въ в. „Извѣстникъ“ по 50 ст.

ВАРНЕНСКА ТЪРГОВСКО-ИНДУСТРИАЛНА КАМАРА.

БЮЛЕТЕНЪ

За продаденитѣ храни отъ кола въ Варненск. Житно Тържище на 25-й Юний 1905 год.

№ по редъ	Видъ на храната	Срѣдната цѣна на хектолитръ		Либри	Кило-грамми	Числото на колата	Всѣчко колко хектолитри съ продадени
		лева	ст.				
1	Жито	10	82	58	74356	33	198
2	Колосъ	—	—	—	—	—	—
3	Ечимикъ	7	—	44	56408	1	6
4	Мисиръ	5	60	59	75638	1	6
5	Овесъ	—	—	—	—	—	—
6	Просо	—	—	—	—	—	—
7	Бобъ 100 килогр.	—	—	—	—	—	—
8	Ръжъ	—	—	—	—	—	—
						35	210

Ажио 1%.

странитѣ и горѣха като пурпуръ, очитѣ и бѣлѣскаха; това показваше, че тя е тичала и скачала част или два.

— Ти знаеш ли да играеш на хвърлично? Закръщи тя, като се заекваше и бързаше за на нѣждѣ.

— Не, отговорихъ азъ, като ми бѣ ужасно жалко, че не мога да кажа: да.

— Каква е! Е, като оздравялъ, ще те науча. Азъ сега току що ида отъ игра. Сега играя съ мадамъ Леотаръ. Прощавай; меѣ ме чакатъ.

Най-послѣ, азъ съвсѣмъ ставахъ отъ постелката, при всичко, че бѣхъ още слаба и безсилна. Първата ми идея бѣ да се не раздѣлялъ вече съ Катя. Нѣщо неудържимо ме влечеше къмъ нея. Азъ едва можахъ да ѝ се нагледамъ и това очуди Катя. Влечението ми къмъ нея бѣ тъй силно, въ новото си чувство азъ вървѣхъ напредъ тъй горѣщо, щото ти не можеше да не забѣлжи това и отъ начало това ѝ се показва печувана странностъ. Помня, че веднѣжъ, въ врѣме на нѣкаква си игра, азъ неможахъ да се въздържа, хвърлихъ се на шията ѝ и почнахъ да я целувамъ. Тя се освободи отъ моитѣ обятия, хвана ме за ръката и като се навѣси като, че ли да я докачихъ въ нѣщо, попита ме:

— Какво правишъ ти? Защо ме целувашъ?

Азъ се смутихъ като виновата, трѣпнахъ отъ нейния бързъ въпросъ и не казахъ ни дума; княгинята подигна раменцата си, въ знакъ на неразрѣшено недоумение (жестъ, който ѝ бѣ станалъ привычка), твърдѣ-серiously пристисна подпухналитѣ си устни, остави играта и сѣдна въ жгала на дивана, отъ дѣто дълго ме разгледваше и за нѣщо размисляваше въ себе си, като че да разрѣшаваше новия въпросъ, който внезапно се яви въ ума ѝ. Това сѣщо ѝ бѣ привычка въ всички затруднителни случаи. Азъ, отъ своя страна, твърдѣ за дълго не можахъ да привикна къмъ тѣхъ рѣзки, недостойни проявления на характера ѝ.

Отъ начало азъ обивахъ себе си и мислѣхъ че въ мене дѣйствително има твърдѣ много за чудене макаръ това и да бѣше вѣрно, но азъ пакъ бѣхъ въ недоумѣние: защо неможахъ отведнѣжъ да се здружа съ Катя и да ѝ се поправа веднѣжъ за винаги. Моитѣ несполуки страшно ме оскърбяваха, и азъ бѣхъ готова да плача отъ всѣка неразбрана дума на Катя, отъ всѣкой недовѣрчивъ нейнъ погледъ. Но моятъ скръбъ се не успяваше съ дни, а съ часове, защо всѣка работа почната съ Катя се свършваше твърдѣ скоро. Чрѣзъ нѣколко дена азъ забѣлзахъ, че тя никакъ не ме е обикнала и че даже почна да чувствува къмъ мене отвръщение. Въ това момиче всичко ставаше скоро, рѣзко, — нѣкои би казалъ грубо,

ако ли въ тѣхъ бързи като молния движени на прима и наивно откровенъ характеръ, въ наше истинска, благородна грация. Почна отъ това, че тя отначало почувствува къмъ менъ съмнѣние, а послѣ даже и прѣзрѣние, вижда отъ това, защото азъ рѣшително никаква игра не знаехъ да играя. Княгинята обичаше да играе, да тича, бѣше силна, жива, бърза; азъ — сѣвършено на противъ. Азъ бѣхъ слабъ още отъ боледуването, тиха, умислена; играти ме не веселеше; съ една дума мене ми недостигаха много способности, за да се поправа на Катя. Освѣтъ това азъ неможахъ да принасямъ, когато съ незадоволни отъ мене за нѣщо си: тозъ часъ се наскърбявахъ, опнадахъ духомъ, тъй щото не оставаха въ мене сила да поправа грѣшката си и да обърна въ моя полза неспособното за мене впечатление; — съ една дума напълно загинахъ. Катя никакъ неможеше да разбере това. Отъ начало тя даже се плашеше отъ мене, разгледваше ме съ удивление подиръ това, споредъ обичая си, по нѣкога по цѣла часъ се бѣхъташе да ми разирава какъ се игра на хвърлично, и нищо рѣшително не добиваше

(сѣдва)